

BIDLÓ ANDRÁS, KOVÁCS GÁBOR

Az Őpusztaszeri Erdészeti Múzeum talajmonolit kiállításához

A termőtalaj hazánk egyik legfontosabb természeti erőforrása, erdeinknek, mezőgazdasági növényeinknek és a természetes vegetációnak táplálékot, vizet és élőhelyet ad. Ennek ellenére védelmére és megőrzésére nem fordítottunk kellő figyelmet. Míg hazánk állatvilágát, növényeit, barlangjait és egyéb földtani értékeit már több évtizede szigorúan védik, addig a talajok védelméről csak alig esik néhány szó. A természetben a talajok sokféleségét nehéz felismerni, sokan nem tudják, hogy milyen változatos világuk. Általában a szakemberek is kevés talajszelvényvel találkoznak munkájuk során. Éppen ezért hajlamosak arra, hogy csak egy-egy talajtulajdonságot (pl. kémhatást, kötöttséget) vegyenek figyelembe a talaj jellemzésére. Mivel egy-egy tipikus formában jellemezhető talajtípussal csak igen ritkán lehet találkozni, a talajok jobb megismerését nagyban elősegítik a talajmonolit gyűjtemények, amelyekben megfelelően előkészített, majd véglegesített talajszelvényeket állítanak ki úgy, hogy jól felismerhetők legyenek legfontosabb tulajdonságaik. **Ilyen talajmonolit gyűjteményt készítettünk el az Őpusztaszeri Nemzeti Emlékparkban.** Ezzel egyrészt szeretnénk volna bemutatni hazánk változatos talajtakaróját, amely lehetővé teszi a számunkra, hogy megismerhessük az oly kedves hazai tájak talajainak és a hozzájuk kapcsolódó növényzetének kialaku-

lását. Másrészt szeretnénk elősegíteni azt, hogy valamennyien, akik e kiállítást meglátogatják, jobban megismerhessék azt a „földet”, amiből lettünk és amivé leszünk.

A „Magyarország talajai” című kiállítás igyekszik bemutatni hazánk legfontosabb talajait, a ma általánosan elfogadott talajgenetikai és -földrajzi osztályozás szerinti talajtípusok, illetve altípusok közül összesen 48-at. Természetesen az egyes talajtípusok csak meghatározott természeti adottságok között fordulnak elő, így a monolitok Soprontól Lónyáig, illetve a Mecsketől a Börzsönyig származnak.

Egy talajmonolit begyűjtése az alkalmas helyszín felkutatásával kezdődik. Igyekeztünk olyan helyszínt kiválasztani, ahol az általunk keresett talajtípus tipikus előfordulását véljük. A helyszín alkalmasságáról közvetlenül a terepen talajfúrással győződöttünk meg. Ezután elkészítünk egy szabvány talajszelvényt, amelynek főfalát a monolitvételhez kipreparáljuk. Innen a főfalról vesszük azután a bolygatatlan talajmintát, amelynek eredményeképpen egy 150 cm mély, 25 cm széles és 8 cm vastag talajmonolitot kapunk. Egy mintavevő ládát vagy ún. „kivevőládát” az előkészített negatív profilú falfelületre ráhúzzuk, majd ezzel emeljük ki a talajt. *A kivett monolitokat hagyjuk kiszáradni, majd ezek átkerülnek az ún. kiállítóládába. A kiállítás előtt*

a talaj felszínét reparálnunk kell, hogy az egyes talajokra jellemző tulajdonságok szembetűnőek legyenek. Majd az egész monolitot a megfelelő állékonyság érdekében átítatjuk lakkal.

Az egyes talajok monolitszerű kiállítása eltérő kivételt, elkészítést és preparálást igényel. Viszonylag könnyen tudunk monolitot készíteni a *füdőhomok*, a *humuszos homok* és a *csernozjom jellegű homok* talajokból, amelyek „mozgékony-ságukat” később is megőrzik, így a homokszemcsék rögzítése külön figyelmet igényel. Hasonló módon végezhetjük még a *kovárányos barna erdőtalaj*, a *roszdabarna erdőtalaj* és az *agyagbemosódásos roszdabarna erdőtalaj* kiállítását. Ezzel szemben az elsősorban hegyvidékeinkre jellemző *sekélyen felaprózott köves-sziklás- és a mélyben felaprózott köves-sziklás vázталajok* begyűjtése igen nehéz, de megszilárdításuk annál könnyebb. Főként a Rábán túli kavicstakaróra, valamint egyéb folyók kavicsterraszaira jellemző *kavicsos vázталajokra* szintén ez mondható el. A közetlathatású talajoknál, így a mészkő- és dolomit hegységeinkben fellelhető *feketé rendzina*, *barna rendzina* és *vörösanyagos rendzina* talajok begyűjtésénél a szelvények ajján található kövek okozzák a legnagyobb nehézséget. A kiállításra került 13 különféle barna erdőtalaj felkeresése és mintázására hazánk legszebb erdősegeit jártuk be. A löszön keletkezett *karbonátmaradványos barna erdőtalaj*, a *csernozjom barna erdőtalaj*, a *ranann-féle barnaföld*, az *agyagbemosódásos barna erdőtalaj*, a *pszeudoglejes agyagbemosódásos barna erdőtalaj* mind-mind kiállításra került. Nehezebb már a nagyobb vázrésszt is tartalmazó *podzolos barna erdőtalajok*, a *savanyú nem podzolos barna erdőtalajok*, valamint a nagy agyagtartalom miatt a *pszeudoglejes barna erdőtalajok* kivétele. Az Alföldről számos talajmonolit származik. Itt találjuk a *mezőgazdaság számára legjobb termőtalajokat*, mint pl. a *külögzött csernozjom*, a *mészlepedékes csernozjom*, az *öntés csernozjom* és a *régi csernozjom* talajok, amelyek főként löszön vagy öntéshordalékon jöttek létre. Ezen monolitokat a klasszikus módon, minden nehézség nélkül ki tudjuk emelni. A talajvíz közelsége miatt alkalmanként nehézségekbe ü-

közük 1,5 m mély szikes-, réti- és láptalajok egy részének kivétele. Ezek a *szoloncsák, szoloncsák szolonyec, sztyeppe-sedő réti szolonyec, a csernozjom réti, típusos réti-, öntés réti-, lápos réti talaj, a kotus tőzegláp, a tőzegláp, a tőzeges láptalaj és a kotus láptalaj*. A bordalékok talajainak kivétele ugyancsak eltérő technikát igényel, mint pl. a *mocsári erdőtalaj* vagy a *lejtőbordalék talaj*.

Az egyes monolitok felett fényképekkel tettük szemléletesebbé a kiállítást. Ezek a fotók a talajok jellemző természetes növénytársulását, vagy legjellemzőbb növénykultúráját mutatják be, hogy jobban emlékezhessünk az egyes talajok és a hozzájuk kapcsolódó növényzet szoros viszonyára. Az egyes monolitokhoz részletes leírás is tartozik, így az ide lá-

toató a helyszínen megfigyelheti, sőt a helyszínen el is sajátíthatja a talaj legfontosabb jellemzőit.

Reméljük ez a hazánkban, de talán Közép-Európában is egyedülálló gyűjtemény elősegíti a talajok és az erdészek, kertészek és mezőgazdászok sokoldalú munkájának jobb megismerését, és egy olyan szemlélet kialakulását, amely szívesen a lábunk alatt lévő „valami” nem csak „föld”, hanem hazánk egyik legfontosabb természeti kincse is, ez a termőtalaj, ami védelemre és „gondozásra” szorul.

Egy ilyen kiállítás nagyon sok ember munkájával készül el, mindenki felsorolására nincs lehetőségünk. A talajmonolit készítés feltételeit *dr. Bellér Péter* egyetemmi adjunktus kollégánktól tanul-

tuk, aki hajdanán jelentős részt vállalt az EFE Termőhelyismeretani Tanszéken található monolitgyűjtemény készítésében, és a több évtizedes értékes tapasztalatát megosztotta velünk. E helyen szeretnénk neki köszönetünket és tiszteletünket kifejezni. Hálas köszönet azoknak a kollégáknak az erdészetektől és az Erdőrendezési Szolgálattól, akik az egyes talajtípusok fellelésében, technikai kérdésekben igen sokat segítettek, az Erdészeti és Faipari Egyetem azon hallgatóinak és dolgozóinak, akik munkája nélkül ugyancsak nem készülhetett volna el a kiállítás. Külön köszönet a Kecskeméti Erdőfelügyeletnek és *dr. Göbölös Antalnak*, aki kedves barátságával, jó szándékával, ötletével és szervezésével kezdetől fogva támogatta munkánkat.

Számadés

Az emlékfáultető Ábrahám

– Egy bibliai történet üzenete

Az emlékfáultető Ábrahámnak állít emléket az őszövetségi bibliai történet, ami a Genesisben (Teremtéstörténet) olvasható Ábrahám és Abimelek szövetsége kapcsán. (Gen. 21:22-34)

A történeti háttér

Ábrahám, Izráel népének ősatya (pátriárka) jövevényként élt a filiszteusok földjén. Abimelek királlyal nézeteltérése támadt a maga ásta kút miatt. Végül a király elismerte Ábrahámnak a kúthoz való tulajdonjogát és a nézeteltérés lezárásaként szövetséget kötöttek egymással Beersebában, ahol „*Ábrahám pedig tamariszkuszfákat ültetett...*” (Gen. 21:33)

Fontos mozzanatok

A bibliai történetben leírt fáultetés minden bizonnyal emlékfáultetésnek minősíthető és benne az alábbi fontos mozzanatok (kritérium) ragadhatók meg:

- a fák tiszteletének megléte (fakultusz),
- a fáultetést kiváltó ok, múltbéli esemény (pl. szövetségekötés),
- a fáultető, az eseményre emlékező ember (Ábrahám),
- a fáultetés helye (pl. Beerseba, a kultikus hely, egyben a nomád pásztor, Ábrahám, szálláshelye),
- a fa (arbor), mint a cselekvés tárgya. Azért alkalmas erre, mert hosszú élettartamánál fogva az adott helyen a szemléletben folytonosan kiválta, megvalósítja és őrzi az eseményre (szövetségkötés) való emlékezés képzetét,
- a fáultetés, mint egyszeri célra orientált cselekvés (profán vagy kultikus) jellege, tartalma. A cselekvésben az ember indul a fa felé, vele kapcsolatot teremt és ezzel óhatatlanul egy ősi viszonyt élészt fel, állít helyre,
- végül, de nem utolsósorban hit, mert ez adja meg a fáultetés értelmét.

Hány fát ültetett Ábrahám?

A kérdéssel kapcsolatosan érdemes néhány – a történetre vonatkozó – bibliafordítást (katolikus, protestáns) egybevetni.

• „És ültette Ábrahám fákat Beersebában...” (Szent Biblia, fordította Károli Gáspár, Kőszeg 1850.)

• „Ábrahám pedig tamariszkuszfákat ültetett Beersebában...” (Biblia, Református Zsinati Iroda Sajtóosztálya, Budapest 1990.)

• „Ábrahám pedig egy tamariszkuszt ültetett Beersebában...” (Biblia, Szent István Társulat, Budapest 1982.)

Szálláshelyről lévén szó, ahol kút is volt, mint a nomád pásztorokodás egyik alapvető létfeltétele, feltehetően a pátriárka Ábrahám több fát ültetett árnyékolási (védelmi) szándékkal. Nem kizárt az egy fa ültetése sem.

Tamariszkuszfa volt?

Lehetséges! A magyar bibliafordítások – továbbá a biblia fordító reformátor, *Luther Márton* is – tamariszkuszi említének a már idézett őszövetségi bibliai helyen. Ám, ha figyelembe vesszük azt a megjegyzést, ami a Herbert Haag-féle Bibliai Lexikonban (Szent István Társulat, Budapest 1989.) a „tamariszkusz” címszónál olvasható, miszerint „néhány kéziratban terebint szerepel”, ami tölgyet jelent, akkor Ábrahám akár tölgyet is ültethetett a kút körül, a szálláshelyen. Ide kíváncsiak az a megjegyzés, hogy egyrészt a bibliafordítók nem szakképzett botanikusok, másrészt – valószínűleg – a bibliai szöveg szerzője csupán fát (fákat) említhetett, hiszen számára nem az ültetett fa mennyisége, pontos botanikai megnevezése volt fontos, hanem a cselekmény, illetve annak kultikus (vallásos) üzenete.

Összegzés

Az ókori keleten honos emlékfáultetés pogány kultusza több kultúra közvetítésével (zsidó, antik) jutott el és épült be az európai kultúrába.

Az idők folyamán a fáultetés kultikus (vallásos) vonása mindinkább elhalványodott és profán (nem vallásos) jellegét öltötte, megőrizve kritériumait.

Az ideai millenniumium kiűné alkalom emlékfák ültetésére. Az emlékfáultetés olyan folyamat gerjesztője lehet, ami az ember és a fa közötti kapcsolatban, megromlott viszonyban javulást eredményezhet.

A fáultetést – néha mitikus vonások is szövik át – az élet tiszteletét jelenti. Ez az üzenete az (emlék) fáultető Ábrahám pátriárka tiszteletreméltó és emlékeztetőre érdemes tettének.

dr. Csöbönyi József

Százharminc éves az OEE!

VII.

Újrakezdés a II. világháború után

„Ne fogjon senki könnyelműen
a hírok pengetéséhez!”

(Petőfi S.: A XIX. század költői)

Régi íratlan szabálya a história művelőinek: *történelmet jelen időben írni nem lehet és nem szabad!*

Korának, életének történelmét ki-ki másként éli meg, más-más impulzusok érik, más nyomot hagy emlékeztetésben, más érzelmeket kelt szívében. Ugyanaz az esemény az egyik ember számára áldás, a másik számára átok. Ezért azután ki-ki másként is értékeli korának, a történelmi jelen időnek történéseit.

Mindzekekkel együtt számtalan egymásnak ellentmondó érdeket is jelen van és érvényesíteni kíván a történelmi jelenben – többek között a közelmúlt értékelésének vonatkozásában is. *Ki így, ki úgy szeretné beállítani a történeteket* a kortársak és az utókor szemében. Van, aki a feledés fátylát szeretné borítani a történetekre; mások éppen az elfeledéstől szeretnék megmenteni és a felszínre hozni tényeket. Ezért is él azután egy másik szólás-mondás is a történeteszközben: *„A halál az, ami egyengeti a történelmi igazságság útját.”*

Historiográfiai nehézségek

A történelmi közelmúlt, a II. világháború utáni évtizedek erdészettörténetének megírásában – az inent érintett szubjektív nehézségeken túlmenően – problémát jelent az is, hogy a szakmatörténet jelenleg még nemigen támaszkodhat e korszak megbízható, stabil köztörténeti feldolgozására. Ezt a hiányt jelzik az ilyen törekvésű tanulmányok és az iskolai történelemkönyvek ismételt átdolgozásai, a történelmi események folyamatos „átértékelése”. Nem csoda. Hiszen szinte naponta kerülnek felszínre újabb és újabb adatok, fontos részletek, amelyek alapján inkább csak sejtjük, mint tudjuk, hogy mennyi titkot rejthetnek még a különféle irattárak, archívumok és a kortársak, a történelem részeseinek emlékezete.

Egyesülettörténeti szempontból hasonlókat állapíthatunk meg a magyar erdészet utóbbi félvszázadának történelmi feldolgozásával kapcsolatban is. E tekintetben ugyan születtek már értékes és fontos művek, mint amilyenek például *Halász Aladár, dr. Keresztési Béla* vagy *dr. Madas András* munkái. A dolog természeténél fogva azonban ezeket is ugyanaz a korlát terheli: a szerzők sem rendelkezhetek még azzal a semmi mással nem helyettesíthető történelmi távlattal, amely szelektálja a korszak eseményeit időálló, fontos tényekre és múltó epizódokra. (Természetesen ez nem kisebbíti munkájuk értékét, amelyek fontos forrást jelentenek majd a távolabbi feldolgozás számára.)

Az íméntekből ered máris egy további historiográfiai nehézség: a bőség zavara. Annak, aki részese volt a megírni kívánt történelemnek, roppant mennyiségű ismeret terheli a memóriáját. A történelmi távlat hiányában a történetíróknak kell(lene) annak a szelektáló tényezőnek lennie, aki a részletek analízise alapján fel tudja vázolni a szintézist, ki tudja hámozni e tumultusból a történelem menetének fő tendenciáit. De vajon át tudja-e lépni a történész a saját árnyékát? Ki tudja-e kapcsolni saját szubjektumát, érzés- és értelemvilágát, személyes élményeit, benyomásait, látókörének behatároltságát a krónikáris folyamán?

Mindazonáltal bármennyi is a nehézség és a veszély, valamint írni tudni kell saját múltunkról – de annak a felelősségnek a tudatában, amelyre zseniális nemzeti költőnk motkóként idézett sorai intenek. S vállalva nem csak a kortársak (olykor csípős) bírálatát, hanem annak kockázatát is, hogy a ma írtakat holnap a talán nem is kései utókor már „átértékeli”.

Földcsuzamlás Magyarországon

Dramái évszáma a magyar történelemnek az 1944/45-ös esztendő. Ekkor dűbörgött át országunkon a II. világháború, gázolt végig a véres front földünkön, népünkön.

A hadtörténelmi események alkalmasak arra, hogy elfedjék, feledessék számunkra a lényeket. Azt ugyanis, hogy a fegyverek nyomán olyan *roppant társadalmi változás* következett be hazánkban – mégpedig radikális gyorsasággal –, amelyből egy évszázad alatt egy-kettő ha akad. Nevezetesen: az a *feudális rendszer omlott össze* szinte egy napról a másikra, s az a feudális arisztokrácia vesztette el országvezető hatalmát, amely eredetét mintegy 900 esztendőre, *Szent István* koráig vezethette vissza. Őriási paradoxona a magyar történelemnek, hogy azt a társadalmi (+ gazdasági-technikai) modernizációs kísérletet, amelyet az utóbbi 150-200 évben Magyarorhonban nem bírt véghezvinni sem a felvilágosult abszolutizmus, sem a haladó polgári mozgalmak és forradalmak, azt a nemzetünket háborúban maga alá gyűrő idegen nagyhatalom és az onnan adaptált sajátos társadalmi-politikai rendszer próbálta véghezvinni – nem is egészen sikertelentül.

Sorsdöntő mozzanat: az erdők államosítása

Ehelyen nincs terjedelmi lehetőség részletezni a magyar történelemnek azt a hosszú és ellentmondásos folyamatát, amely 1945-ig vezetett. Számunkra most csupán az egyik fontos végeredmény (?) az érdekes. Az a tény ugyanis, hogy a Nyugat-Dunántúlon még dörögtek a fegyverek, amikor az Ideiglenes Nemzeti Kormány a „Magyar Közlöny” 1945. március 15-i számában megjelentette 600/1945. M.E. számú rendeletét, *„a nagybirtokrendszer megszüntetéséről és a földműves nép földhözjutásáról”*. A rendeletet a nemzetgyűlés még ugyanabban az évben törvényerőre emelte. Ez volt a gazdasági élet területén az első államosítási törvény, amelynek alapján a *100 kat. holdnál nagyobb erdőterületek állami tulajdonba jutottak*, a 10-100 kat. hold közötti nagyságúak pedig állami ellenőrzés mellett községi tulajdonba (ami gyakorlatilag csaknem ugyanazt jelentette).

Ezzel egy teljesen új és következményeiben mindmáig kiható *situáció jött létre az erdőgazdálkodás területén*, mert az addig kb. 5%-ot kitevő állami és állami kezelt erdők aránya egycsapásra a sokszorosára ugrott. Ennek a ténynek a továbbiakban akkoriban alig felmérhető következményei lettek – többek között az erdészeti szakemberek társadalmára, s ezzel együtt az egyesület jövőjére nézve is.

Az erdőbirtokok sorsdöntő fontosságának bizonyult államosításáról zársóként még annyit, hogy a rendelkezésre álló ismeretek szerint az erdészeti szakmelyezet szempontjából ez az eljárás általában (az esetek túlnyomó többségében) konfliktusmentesen zajlott le. Persze, egészen más emóciók kísérték ugyanezt a kárvalottak, az egykori birtokosok részéről, akár elmenekültek Nyugatra, akár nem. Például az Egyesület egyik alelnöke, báró Inkey Pál, az itthon maradt somogyi mintagazda tulajdonképpen beleírult birtokának elvesztésébe és úgy halt meg.

Az erdészek viszonylag zökkenőmentes illeszkedése az államosításhoz talán az is magyarázható, hogy a két világháború közötti korszakban generációk neveltek Kaán Károly eszméjén, ami szerint az erdő „az állam soha el nem haló kezében” van igazán jó helyen. De szerepet játszhatott a beilleszkedésben a félelem és az egzisztenciális biztonságkeresés is. A félelem oka az volt, hogy a magánuradalmi erdészek tudták: az indulatokról fűtött nép a nagybirtok tartozékának, kiszolgálójának tekintti a „zöldkalaposokat”. Így a földbirtokos arisztokráciával szembeni politikai retorziók őket is elérhetik, sokszor éppen a birtokos személyes jelenlétének hiánya miatt. Ezzel szemben megkönnyebbülést, pillanatnyi megnyugvást jelentett az a tény, hogy az új, nagy állami erdőbirtok kezelésére, az abban folytatandó gazdálkodásra hivatott Magyar Állami Erdőgazdasági Üzemek, a MÁLLERD átvette az államosított magánerdőbirtokok teljes erdészeti szakmelyezetét. A MÁLLERD 1946 májusában (éppen 50 éve) kezdte meg gyakorlati működését. A „fordulat éve”, a kemény diktatúra kezdete, 1948 után ezt a kítűnő szervezetet is utolérte a nemzés, s kezdetét vette a „régí” műszaki értelmiség megtizedelése, de ez már egy későbbi história.

Három szűk estendő

Ezeknek az eseményeknek viszonylag hosszú értelmezése szükséges volt annak a politikai atmoszférának az éreteltetéséhez, amelyben az Egyesületnek a háború után meg kellett volna kezdenie a működését. Ez azonban nem ment könnyen. Az egyesület elnöke, Waldholt Kelemen báró (aki társadalmi osztályának többségével ellentétben 1944-ben nem menekült el az országból) Budapest ostromának utolsó napjaiban aknatalálást következtében életét vesztette. A közlekedés és a postaszolgálat nagy nehézségei miatt az Egyesület budapesti vezetősége és a zömmel vidéki tagság között a szervezet, átfogó kapcsolatlat egyelőre nem lehetett megteremtteni. Nem voltak meg az újjászervezés elemi technikai feltételei. A tagság maga is zilált állapotban volt. Egyesek a háború végén vissza se tértek hazájukba, mások hadifogságban voltak vagy szovjet munkatáborokban.

Egyelőre nem dokumentumokból, hanem szóbeli kortársi visszaemlékezésekből (elsősorban néhai dr. Mihályi Zoltánnak, az OEE 1935-1947 közötti titkárnak elbeszéléséből) úgy tudjuk, hogy a régi igazgató-választmány helyett egy szűkebb körű ügyvezető elnökség tartotta fenn az OEE jogfolytonosságát, egy ideig még Térfi Béla erdőmérnök-alelnök irányítása mellett. Az Egyesület léte kérdése vált, különösen 1946/47-ben, amikor a belügyi kormányzat megkezdte a régi társadalmi szervezetek tömeges felszámolását.

A szervezkedés indítékai

A politikailag kedvezőtlen, de nem reménytelen helyzetben lévő, a rendszer egyes elemei részéről reakcióknak tekintett erdész-társadalmon belül azonban a már említett folyamatok önvédelmi reflexeket indítottak be. Fialat, ambíciózus, korszerűen gondolkodó, politikai szempontból „tisztá káderlappal” induló, de már szakmai tapasztalatokkal is rendelkező, állami szolgálatba került erdőmérnökök egy csoportja átlátta annak veszélyét, hogy az erdészet könnyen más szakmák alárendelésébe kerülhet és a szakvezetés kiszorítása után a felburjánzó politikai demagógia martalékává válhat, ami végzetes lett volna az erdő jövője szempontjából. Ezért sürgős szükségét látták felvenni a küzdelmet ezzel a közéleti fenyegetettséggel szemben, minden lehetséges eszközzel. Úgy ítélték meg, hogy a szakmai autonómia biztosításának egyik fontos eszköze lehet az OEE is, vagyis az Egyesületre szüksége van a szakmának. Ezért mozgalom indult meg, főként Budapestben, egy megújított OEE talpraállítása érdekében.

Felgyorsította ezt a folyamatot az a tény, hogy 1947-ben hazatért a hadifogságból az Egyesület kítűnő titkára, a már említett Mihályi Zoltán, aki azonnal bekapcsolódott az újjászervezés munkájába. Számára az egzisztenciális kérdés is volt, mivel főállású, fizetett tisztviselője volt az Egyesületnek. Szerencsére még egy kis politikai „hátszél” is akadt, mert a Mérnökök és Technikusok Szabad Szakszervezete is, a Közalkalmazottak Országos Szabad Szakszervezetének Erdészeti Főcsoportja is támogatta az újjáalakítási törekvéseket.

Az új polgári-demokratikus OEE

Ilyen göröngyös út vezetett el a háború utáni első tisztújító rendkívüli közgyűlésig, amelyre 1948. március 20-án került sor. Ezen megválasztották az OEE új vezetőségét. Az Egyesület addigi nyolcvéteves fennállása alatt mindig földbirtokos arisztokrata volt az OEE elnöke. Most választottak első ízben erdészeti szakember, Sébör János erdőmérnök, a soproni egyetem tanára személyében. Lány Géza erdőmérnök lett az alelnök, Jablanczy sándor erdőmérnök pedig a titkár. Dr. Mihályi Zoltán az iradovetző feladatokat látta el 1954-ig. (Mai szóhasználatlanul tanár vezető titkárnak neveznék.) A vezetőség személyi összetételéből is látható, hogy az OEE minden tekintetben polgári-demokratikus civil szervezetként újította meg önmagát.

Még azon év októberében sikerült ismét megindítani az „Erdészeti Lapok”-at is. Ezzel az egyesületi élet háború utáni beindítása ténnyé vált. (Folytatjuk.)

Dr. Király Pál

Meghívó

Az országos erdészeti gyűlés, melyet az országos erdészeti egyesület a magyar állam egyházi fennállásának emlékére idei közgyűlése alkalmával a kiállítási ünnepségek csarnokában rendez, s amelyre a hazai erdészeti szakmától nagy iránt érdeklődőket azonnal a kijelentéssel hívja meg, hogy azok, akik az egyesületnek nem tagjai az alábbi tárgysorozat 5.6. és 7. pontja alatt felsorolt kérdések tárgyalásánál indítványozói és hozzá szóló állású napot meghazdaltatni – folyó év augusztus 30. és 31. napján fog megtartani.

A tanácskozás mindkét napon délelőtt 10 órakor veszi kezdetét és délután 2 óráig tart.

Tárgysorozatla pulg a következő lesz:

1. A gyűlés megnyitása.
2. Jelentés az országos erdészeti egyesület működéséről, a megelőző közgyűlés óta.
3. Az igazgatói választmány jelentése az országos erdészeti egyesület 1895. évi számadásaának megválasztása és az 1897. évi költségvetési megállapítása tárgyában.
4. Elnök, két alelnök és 30 választmányi tag választása.
5. A kopár területek beerdősítésének kérdése (Előadó: Tari Gusztáv m. kir. erdőtanácsos).
6. A felbővítő erdészeti tanács szervezetének kérdése (Előadó: Horváth Sándor m. kir. főerdőtanácsos).
7. Az erdészeti kiterjesztési szervezések és tárgyának kérdése (Előadó: Vadas Jenő m. kir. erdőtanácsos, akadémiai tanár).
8. Az Erdészeti Egyesület alapzabályainak módosítása.
9. Jelentés a Deák Ferenc Alapítvány kamataiból kiírt irodalmi pályázatok eredményéről.
10. Javaslat a Deák Ferenc Alapítvány kamataiból kifizendő új pályázati tárgyában.
11. A Nagy Gyula által feltalált faajzat és ennek kiterjesztő részét képező inu-miró kivételük ismertetése.
12. Az országos erdészeti egyesület 1897. évi közgyűlési hatáskör megválasztása.
13. Indítványok az 1897. évi közgyűlési tanácskeresi tárgyainak tárgya.
14. Indítványok az országos erdészeti egyesület céljainak előmozdítására általában. (Ilyen indítványok a gyűlést megelőző napig a titkári hivatalnak írásban bejelen-tendők.)

Van szerezni az országos erdészeti egyesület tagjai s a fentebbik értelmében egyszerűsített az egyesület céljainak kivételül összes erdőbirtokosokat, szakembereket és az erdészeti ügy iránt érdeklődőket tiszteltetni meghívni, hogy ezen az országos gyűlésen minél nagyobb számban megjelenjen és a kiterjesztő tanácskeresésükben részt venni szíveskedjenek.

Budapest, 1896. június hó 2.

Az országos erdészeti egyesület nevében:

Mihályi Zoltán
Alelnök
M. kir. 49.